

על טלמו [כחונות קיד א] ולא נהגתי כי
 מי שם בתום דיה לא [ומה שכתבו שלא
 יכנסו ביינו לשם הגאון נופו ורבי עצמו
 כי' שלחט שולמן מליים וכמ"ס [כפ"ו י"א
 א] שלא פסק מעל שולמנס כי' ע"י שם
 בתום דיה שלא ואין לורך למת שרחקו
 שם סוף דיה לנין ופשוט דכוננה דלא
 נהגתי שלא פרגיש הגאון נופו. רק כדרך
 שאמר הלל בויקיר פ' ל"ד לגמול חסד עם
 הדא עטונתא] אלא דמ"מ שלא לשמן כשרין
 כקרבנות, וכוז דרמי אמשוי שזו מורס על
 קדושם אבילותיו דמעי פריטו הוא קדשי
 שמים ואפי' שלא לשמה כשרין והקסס
 אס כשרין והס לרעון לפניו ית' ירט
 ג"כ ואס כו' :

וזהו שאמר שם אח"כ על זה אמר ריש
 לקיס אפתח אלא פתחא לנשאי,
 ומלמד דאין מובן לורך אריכות לשון זה הוא
 מגומגם ג"כ [ובנדרים כ"ב ספ"ב א'] לשון
 ופתח פתחא לנשאי' אהיתר נדר אבל אהירין
 קושיא אין טעם בלשון זה], ולמה שכתבתי
 דעיקר קושיא דרמי אמשוי היינו לנורך
 נפשאי' דהוא רעס שיהי' לרעון ג"כ, ועל זה
 אחר שפיר לשון אפתח כו' שזו פתח לנפשו
 בלמחא ומאחא לרבר זס, ועל דרך שאיתא
 בגמילא [י' ב י"א א] פתח לה פתחא להאי
 פרשטא דכטונה שאוחו מאמר הוא פתח
 פתוח לשורש כל ענין פרשט המגילה, וכך
 בירור דבר זה הוא פתח פתוח לשורש
 קדושא נפשו נביוה גס השלא לשמה קדוש
 לאלקיו ומרובה ג"כ, והא דלא עלה לחובס
 היינו רק ללאח ידי נדרו אבל נרבה הו'
 והוא כקרבן נרבה שהוא ג"כ לרעון לפני ד',
 וכן אבילת הח"מ שכתבתי והפה הוא
 פתח הטף וכן כל עמל אדם לפיטו ואדם
 לעמל פה יולד כמ"ס [בסנהדרין ל"ט רפ"ב]
 והעיקר לעמל תורה כדאי' חסס, אבל פ"מ
 אמרו במרשס המובא בתום' [כחונות קיד
 רע"א] דער שמחשיל סיכנסו דברי תורה
 יתפלל שלא יכנסו מעדיס, דאף דעיקר
 הכל הוא כניסס הדברי תורה בלב ח"מ
 ל"ל יראתו קודמת לחכמתו המגדירטו בסדר
 מרש דלוי זס למס זה תפיר ביד כסיל טו',

וכט"ב

מעשיו וקדוש שריו במעיו, וכוז שאמר
 אח"כ כריסי כרי שחלנו ובשרו נחשב לו
 רק כמו כר וכנסה ודבר שמוך ממנו, כי
 עלמותו ענין אחר שהי' כולו קדוש לרי'
 בהתפשטות הנשמיות והגוף אינו אלא בשר
 אדם לכוז לעלם האדם שהוא הנפש
 כללס אלקיס ונחשב אללו רק כמו כר ולומר
 דאע"פ שהי' אוכל ושומס לא ה' נורגיש
 מזה הנאה כי לא הי' לו שייכות עם הגאה
 הנופנית כלל :

ותום' שם מייית מחכים [הי ריש ע"א]
 רמי אמשוי ומקסס דהי' דרכו
 [ומה שכתבו שם דרכן כו' בענס ס"ס ולי'ל
 דרכו בטנו דרק ריש לקיש דרכו כך ולא
 מלינו כן בשאריו, ולפידוס הערוך המובא
 בתום' [גינה י"ד א] דיה אפרקיר ריב"ל
 לייט עלה ולי'ל דריש לקיש פליג עלי' או
 דהוא בטח בנפשאי' שלא יתקמס ע"י זכ'
 כן, וגס שם אין מוכן כלל לאיזה לורך
 הזכירו זה וכסהקסס אחס קושיא דהסס
 אס כשרים כו' כדרמי אמשוי ומאי ג"מ
 בזה, ואפי' בענין המחא ומחן של הלכה
 עלמה אמרו [פסחים ג' ב] לעולס ישנה
 אדם לתלמידו דרך קלרס כ"ש בסיפור
 שלא לנורך, ונראה טעם דרך שכבותו על
 בטנו שפשיט הי' לפי מה שרואי' בספר
 אזור החייס [שפר א' חקירה ו] ובפידוס
 דברי רמב"ס [הלכות דיעות] דהוא עוזר
 ומשייע העיכול ע"י שס, ולפי שהי' אוכל
 הרבה כנראה מדקרי רש"י כל מה שסרוי'
 הונרך לזה על דרך הרפואה, וזהו כמו
 שכתבתי שכל אבילותו כקרבנות הכל בקדושה
 ולא להנאח עצמו ואינו מדת רעננות ח"ו
 דק כדרך שאי' באבילת קרבנות [בפסחים
 ג"ו סע"א] ביוחן כן דבאי ויאכל בקדשי
 שמים וכ"ס מה שהוא כקרבן עצמו על
 המוצת, והנה כמו כל הזבחים שנובחו שלא
 לשמן כשרין כרחק [ריש זבחים] דלשם
 חולין אפי' כחטאח כשרה דלא מינה לא
 מחריב בה כדאיחא [שס ג' א], הכי נמי
 מי שזובס דכאלו קדוש שריו במעיו דאבילותו
 כקרבנות אפי' יהי' לו איזה פעס כונס
 הגאה דלא הכל זוכין לקיות כרבי שאמר